

ΕΝΑΣΚΗΣΙΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

[ΕΙΚΩΝ]

ΚΑΙ ποῶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὰ φιλάνθρωπα αὐτῆς αἰσθήματα ; Ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὴν ἄκρως εὐαίσθητον διὰ τὰ ἀτυχήματα τῶν ἄλλων καρδίαν της. Καὶ ἡ ἰδία ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὸν κόσμον γνώμην καὶ δὲν λείπει νὰ τὴν δικηρεύσῃ. Πρὸς τούτοις καὶ ὁ ἑλληνικὸς τύπος καίει καθ' ἑκάστην θυμίαμα ἐκτιμῆσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν μεγάλην φιλάνθρωπον κυρίαν Α. . . τὸν ἀγλαὸν τοῦτον τύπον τῆς ἀγαθοεργίας καὶ εὐσπλαγχνίας!

Φαντασθῆτε ὅτι οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς τῶν φιλάνθρωπικῶν σωματείων, ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων, εὐαγῶν τέλος οἴκων, ὧν ἀποτελεῖ ἐνεργὸν μέλος ἡ Κυρία Α. . . Τυγχάνει πρόεδρος τοῦ πρὸς περίθαλψιν τῶν ἀπόρων ὀρφανῶν Συλλόγου « Ἡ Ἁγία Τριάς », ταμίας τῆς φιλοπτώχου ἐταιρίας « Ὁ Ἁγιος Παντελεήμων », ἀντιπρόεδρος τοῦ ἀδελφάτου τοῦ Βρεφοκομείου « Ἡ Ἁγία Παρασκευὴ » καὶ μέλος τῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντων ἐπιτροπῆς. Ἀφίνω κατὰ μέρος τὰς κατὰ καιροὺς ἐκθέσεις, παραστάσεις, χοροὺς καὶ ἐσπερίδας ὑπὲρ φιλάνθρωπικῶν, ἐθνικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν σκοπῶν, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων θεωρεῖ, ὡς ἀπαραίτητον καθήκον της — κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς φράσιν — νὰ λαμβάνῃ δρῶν μέρος.

Τὴν γνωρίζετε βεβαίως ἐξ ὄψεως! Εἶναι μετρίου ἀναστήματος καὶ μᾶλλον εὐτραφῆς. Ἡ ἡλικία της καθὰ διάφοροι ἔσχον τὴν καλωσύνην νὰ μὲ εἴπωσι μετὰ λεπτῆς τινος εἰρωνίας —

κυρία: ἐννοεῖται — κυμαίνεται μεταξύ τῶν 40 καὶ 55 ἐτῶν. Ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν, βλέπετε, ἔχει διακυμάνσεις, οὐχὶ κατὰ μονάδας, ἀλλὰ κατὰ δεκάδας καὶ πλέον, ὡς αἱ τιμαὶ τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων.

Ὁ σύζυγός της, νεόπλουτος μεγαλέμπορος, εἶναι καθ' ἃ φαίνεται, ἀγαθὸς καὶ ἡσυχὸς ἄνθρωπος. Τέκνα δὲν τοὺς ἠνύθησεν ἢ τύχη νὰ ἀποκτήσωσιν. Διὰ τὴν κυρίαν Α. . ὅμως ἡ ἔλλειψις τούτων δὲν εἶναι ἐπαισθητὴ, καθόσον τὰ ἀναπληροῖ, ὡς μετὰ πολλῆς μετριοφροσύνης λέγει, διὰ τῶν δυστυχῶν καὶ ὄρφανῶν, τὰ ὅπερα, ἴδια σπλάγχνα της θεωροῦσα, συμπονεῖ καὶ προστατεύει! Δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς ἢ Κυρία Α. . . νὰ ἀναφέρῃ εἰς τοὺς γνωρίμους της ὅτι μετέβη εἰς τὸ Α ἢ Β φιλανθρωπικὸν κατάστημα τῆς πόλεως, ὅπως ἐξετάσῃ τὴν καθαριότητα, τὴν λειτουργίαν, τὴν ὑπηρεσίαν, τὰ πάντα καὶ ἀπευθύνῃ μητρικοὺς λόγους εἰς τὰ « ὄρφανά της » καὶ τοὺς « δυστυχεῖς της ».

Τὴν πρώτην φοράν καθ' ἣν, γνωρίσας αὐτήν, ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἐγένετο λόγος περὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν της καὶ χάριν περιεργείας δῆθεν ἔσπευσε νὰ μοὶ ὑποδείξῃ μακροσκελέστατον ἄρθρον πρό τινος δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἐφημερίδι: « Ὁ Ἡμερήσιος Κόσμος » περὶ τοῦ συλλόγου « Ἡ Ἁγία Τριάς, » οὗτινος, ὡς προεῖπον, τυγχάνει πρόεδρος. Ἐξ αὐτοῦ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἀκόλουθον περιχοπὴν: *Ἀλλὰ καὶ πρό τῶν φιλανθρωπικῶν αἰσθημάτων τῆς προέδρου κυρίας Α. . δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ ἐν σιγῇ. Χάρις εἰς αὐτὴν πολλαὶ ἀτυχεῖς ὑπάρξουσιν εὐρίσκουσιν ἀνακούφισιν καὶ σωτηρίαν καὶ αἱ ἐκ βάθους ψυχῆς εὐλογίαι, αἰτινες συνοδεύουσι τὴν ἐμφάνισιν της, ἀποτελοῦσι τὸ πολυτιμώτερον ἐγκώμιον ὅπερ δύναται τις νὰ ἀπορεῖμῃ πρὸς τὸν ἄγγελον τοῦτον τῆς ἀγαθότητος καὶ χριστιανικῆς ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀφοσιώσεως.»*

Ἄν ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ ἦσθε ὁποιοσδήποτε δημοσιογράφος εἰς οἰονδήποτε μέρος καὶ καθ' οἰανδήποτε περίστασιν, καὶ ἂν σὰς συναντήσῃ ἡ κυρία Α. . . μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι θὰ θέσῃ πάραυτα εἰς ἐνέργειαν τὴν σαλατοειδῆ, ὑπὸ ἔποψιν γλώσσης,

εὐγλωττίαν της, ὅπως διεγείρη ἐν ὑμῖν πᾶν αἴσθημα φιλανθρωπίας καὶ μεταβῆτε un jour voir ses petits πόσον εἶναι εὖρωστα καὶ bien soignés, πόσον καλὰ διαιτῶνται ses pauvres καὶ πόσον ἀνθηρὰ τέλος πάντων εἶνε ἡ κατάστασις ὄλων ἐν γένει τῶν ἰδρυμάτων ὧν ἀποτελεῖ μέλος.

Κατόπιν τοιούτων γεγονότων βεβαίως θὰ ἤμην ἀπιστότερος Θωμᾶ ἂν διετήρουν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐξόχως φιλανθρώπου καρδίας τῆς κυρίας Α . . .

Β'.

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης πέμπτης διερχόμενος κατὰ τύχην τὴν ὁδὸν Ἑρακλέους, ἀνεγνώρισα τὴν κυρίαν Α . . . χαδίζουσαν ὀλίγα μέτρα ἔμπρός μου.

Εἰς τὴν θεάν της, τὸ ὁμολογῶ, τὰ χεῖλη μου ἐψιθύρισαν ἀγίους λόγους περὶ αὐτῆς:

— "Ε ! εἶπα κατ' ἑμαυτὸν μὲ τὸν τραγικώτερον τρόπον, τί σπάνιος τύπος γυναικὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα ! εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη κάπου πηγαίνει διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ ἀγαθοεργὸν τινα πράξιν. Εἶναι ἡ ἀγαθοεργία ἐνσαρκωμένη !

Ἦτοιμαζόμενη νὰ κάμψω τὴν ὁδὸν Ἑρακλέους, ὅτε διέκρινα ἐπὶ τῆς ἐτέρας γωνίας τοῦ λιθοστρώτου γέροντα ῥακένδυτον, ὠχρόν, σκελετωδῆ ὡς πτώμα, στηριζόμενον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς στήλης τοῦ φανοῦ τοῦ φωταερίου. Εἶδον τὴν κυρίαν Α . . . διευθυνομένην ἐκεῖ.

« — Σὰν μάγος νὰ τὸ πῶ ! νά, ἐστάθηκε, τί θὰ τοῦ δώσῃ νᾶξερὰ τοῦ δυστυχισμένου; ἐσκέφθην, βραδύνας τὸ βῆμα μου ὅπως ἀντιληφθῶ ἰδίους ὄμμασι τῆς γενναιοδωρίας τῆς κυρίας Α . . ἥτις ἔφθασεν ἤδη πρὸ τοῦ γέροντος ἐπαίτου. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀκούσω τί τοῦ ἔλεγε διότι ἤμην ἔτι ἀρκετὰ βήματα μακρὰν των.

Ὅταν ἐπλησίασα, ὁ γέρον ἐτεινε τὴν χεῖρα ἰκετευτικῶς, λέγων μὲ βραχνὴν—βραχνὴν φωνὴν μόλις ἀκουομένην:

— 'Ελ..ε..η..σέ..με Κυρὰ γιὰ τὸ ὄνο..μα τοῦ Θεοῦ.. εἶμαι ἄρρωστος... κακὰ καὶ μαῦρα.. μ' ἔβγαλαν ἀπ' τὸ Νοσοκομεῖο.. νὰ πάω εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ ἀλλάξω τὸν ἀέρα...

Καὶ βῆξ ξηρά, ἀπότομος, παρατεταμένη συνεκλόνησε τὰ λιπόσαρκα στήθη του. Ἐπνίγεται ὁ δυστυχής...

Ἡ τεταμένη πηλάμη του αἴφνης κατέστη ἐρυθροβαφής. Ἐπὶ δὲ τοῦ κάτω μέρους τῆς φαιοχρόου ἐσθῆτος τῆς κυρίας Α. . . καὶ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐφάνησαν μεγάλαι κηλίδες αἵματος. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι. Ἡ ἀναπνοή του ἐξήρχετο ῥογχώδης, βεβιασμένη. Ἦτο πελιδνός ὡς ὁ θάνατος καὶ ἔπτυνεν—ἔπτυνεν αἷμα ὁ δυστυχής...

Ἐν ᾧ ἐκ τῶν χειλέων τῆς λεγομένης φιλανθρώπου Α. . . ἐξήρχοντο λέξεις βάνουσοι, χυδαῖαι, ὕβριστικαί.

— Παληάνθρωπε, ἐλεευνέ, μοῦ ἐλέρωσες τὸ φόρεμα καὶ ζητᾶς καὶ ἐλεημοσύνη! τῶρα σὲ διορθῶνω ἐγὼ μπιρμπάντε! Ἄκουσ ἐκεῖ! τὸν παληάνθρωπο νὰ βγάλῃ τὸν κόρακα . . . ἀπάνω μου!

Ἀπώτερον, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐκάθητο ἐξωθεν μικροῦ καφενεῖου ἀτυνομικὸς κλητῆρ μετὴν ἐρυθρὰν στολήν του.

Ἡ κυρία Α. . . ἐξαλλος ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ πνευστιῶσα διηθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Ἐ! κλητῆρα-κλητῆρα! κάμε μου τὴ χάρι νὰ πάρῃς μέσα αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο, ποῦ μοῦ ἐλέρωσε τὸ φόρεμα. Νά! ἰδὲς κατάστασι! . . .

— Ἐχεις δίκην, κυρά μου, μὰ καὶ τί νὰ τὸν κάνω μέσα! ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἡρέμα, ὑψῶν τοὺς ὤμους μετ' ἀπορίας, αὐτὸς θά μου πεθάνῃ ὅς τὸ δρόμο. Νά, δὲν τὸν βλέπεις ποῦ γκρεμίστηκε χάμω ὁ δύστυχος! Δὲν πᾶς νὰ πλύνῃς τὸ φόρεμά σου, κυρά μου, καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς ὅς τὴ φτώχεια μου.

Ἡ κυρία Α. . . κατέστη τότε φρενήρης ἐξ ὀργῆς. Ἐχειρονόμει σπασμωδικῶς ὡς ἂν εἶχε προσβληθῆ ἐξ ἐπιληψίας καὶ ἐκραύγαζε:

— Γιὰ ἰδὲς βανουσότης! γιὰ ἰδὲς τρόπο! Τώρα σὲ διορθῶνω ἐγὼ! Θὰ πάω ἀμέσως μόνη μου εἰς τὸν Διευθυντὴν νὰ σὲ συγυρίσω.

Καὶ ἐρυθρὰ ὡς αἰ ἐπὶ τῆς φαιοχρόου ἐσθῆτος τῆς κηλίδες αἵματος διηθύνθη πρὸς τὰ κάτω, τρέχουσα σχεδόν.

Ἐν ᾧ ὁ κλητῆρ σταυροκοπούμενος ἐψιθύριζε :

«Μνήσθητί μου, κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου...»

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐπίστευσα πρὸς καιρὸν ὅτι, γνωστὸν γενόμενον εἰς εὐρὺν κύκλον ἀνθρώπων, θὰ ἐμείωνε τὴν φήμην τῆς κυρίας Α . . . ὡς φιλανθρώπου γυναικός.

Ἐκ τῶν ὑστέρων ὁμῶς ἐπίσθη, ὅτι, σκεπτόμενος οὕτω, εὐρισκόμην ἐν οἰκτρᾷ πλάνῃ . . .

[Ἐκ Πατρῶν]

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ ΤΗΝ ΚΛΕΨΗΣ, Ε;

ΑΡΓΗΣΕΣ, φίλε μου, ἀλλὰ τὴν ἔχεις ἐπιτύχει
 Τὴν Ἄφροδίτη ζωντανή . . . ! Ἡ μύτη της μιὰ πήχυ,
 Τὰ μοῦτρα της, ἀπ' τὴ βλογιά, σὰν κόσκινο φτιασμένα,
 Τὰ χεῖλη της ὀρθάνοικτα καὶ πάντα κρεμασμένα,
 Τὸ στόμα της φουρνόπορτα, τὰ δόντια της σὰν τσάπαις,
 Τ' αὐτιά της, πρᾶγμα ἀρχετό, νὰ φτιάξης ἕξη κίπαις,
 Κορμὶ ρεταϊνοβάρελο, φρύδια μὲ δέκα τρίχες,
 Ποδάρια καλαμόβεργες, δὲν ξεύρω πόσαις πῆχες,
 Μαλλιά πολὺ ἐπίσημα καὶ ὄλα μετρημένα,
 Μιὰ τρίχα 'ς τὴ Πετρούπολι καὶ ἄλλη μέσ' 'ς τὴ Βιέννα,
 Ἦ τὸ σβέροχο της βασιλικὸς φυτρόνει; ἂν φυτέψης.
 Λοιπὸν, ἐμπρός ! τί γέχεσαι ; ἔ !! πότε θὰ τὴν κλέψης ;

Γ. Ψ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ